

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quæ viventi res fuit gratior, hæc fiet morienti gravior.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Psal. III.

terra. Recte ergo stultorum memoria cineri comparatur: quia illic ponitur, ubi ab aura rapiatur, quantumlibet enim quisque pro facienda gloria sui nominis elaboret, memoriam suam quasi cinerem ponit, quia hanc citius ventus mortalitatis rapit: quo contra de iusto scriptum est: In memoria aeterna erit iustus. Eo ipso enim, quo facta sua solius Dei oculis imprimi, nomen sua memoria in aeternitate figit.

Tum verò peigens explanare, quod in sacro sequitur textu.

Et redigentur in lutum cervices vestrae. Sicut, inquit, per oculum visus, sic per cervicem solet superbia designari. Cervix itaque in lutum

redigitur, cum superbus quisque humiliatur in morte, & e. a. caro tabescit in putredine. Intuemur enim qualia in sepulchris jaceant divinum cadavera, quae illa in extincta carne sit imago mortis, quae tabes corruptionis, & cerè ipsi orant, qui extollebantur honoribus, habitis rebus tuebant, de piciebant ceteros, & quasi solos se esse gaudebant: & dum non perpenderent, quod tendebant, nesciebant quid erant. Sed in lutum cervix redacta est: quia despecti jacent in putredine, qui tuebant in vanitate. In lutum cervix redigitur, quia quantum carnis potentia valeat, tabes corruptionis probat.

ANNEXA PRÆCEDENTI, AD INORDINATOS RERUM AFFECTUS, MEMORIA MORTIS, ORDINANDOS.

VERITAS PRACTICA,

Quæ viventi res fuit gravior, hæc fiet morientis gravior.

RATIO est non solum, quia gravius est morienti relinquere, quæ viventi fuit gravior: verum quod hic vel maxime considerandum est; Hac censenda est morienti res gravior, quæ infelicem mortem potest invadere.

Sed quæ viventi res fuit gravior, hæc infelicem mortem potest invadere.

Ergo & hæc manifestè fiet morienti gravior; ac proinde diligenter ordinanda rei providendum, ipsa proposita mortis memoria.

Rem valde ponderosam continet prima propositio, sed minimè dubiam aut intellectu difficilem.

Secunda ex antedictis in 1. parte, Dominica 4. Adventus: & in 2. parte, Dominica Septuagesimæ, latè fuse probati potest sic procedendo: Mors infelix illa censenda est, quæ in peccato accidit, sed mors plerumque talis accidit ab illa re, quæ viventi fuit gravior, inordinatè scilicet concupita, seu quæ fuerit *Immunditia, impudicitia, luxuria*, seu quivis prævus & impurus amor triplicis illius concupiscentiæ de qua supra; Vnde & etiam inimicitia, contentiones, emulationes, ira, rixa, dissensiones, secta, invidia, homicidia, ebrietates, comessationes & his similia, quæ prædico vobis, inquit

Psal. 5.

Apostolus, sicut prædixi; quoniam qui talia agunt, regnum Dei non consequentur. Quid est regnum Dei non consequentur, nisi quod in peccato moriantur? Cur autem in illo peccato moriantur? Nonne possunt confiteri? Sed non conterentur, non ritè confitebuntur, non eos verè pœnitebit. Hoc certè necesse est ex verbis inferre Apostoli: nam sicut si ritè confiterentur aut conterentur, regnum Dei consequerentur, ita planè, si, quod affirmat Apostolus, regnum Dei non consequantur, neque illi conterentur, neque illos verè pœnitebit. Cur potè non illos pœnitebit? Quia ut locis supra indicatis differitur, non est verè pœnitentia, nisi exuatur non tantum peccati, sed & rei affectus, quæ plus nimio colebatur; vix autè illi exuunt talem affectum moriendo, quem vivendo nimium nutrierunt. Hoc est cor durum quod habebit male in novissimo: *ET* omnis qui ceciderit super illum lapidem, conquassabitur, ait Dominus, super quem autem ceciderit, comminuet illum. *OSSA* eius implebuntur virtus *adoleſcentia*, & cum eo in pulvere dormient. Hæc pridem ex Iobo, dicta sunt sed non ista, quæ sunt valde illustria. *Parvis*, inquit Beatus Iob de peccatore, parvis sterilem & quæ non parit, & vidua bene non fecit: Ubi Divus Gregorius: *Quæ* hoc loco sterilis nisi Caro nominatur? quæ dum sola præsentia appetit, bonas gignere cogitationes nescit. *Quæ* autem vidua, nisi anima nuncupatur? quam quia sibi Conditor conjugere voluit, ad thalamum uteri virginis venit.

Psalmi.

Psalm. 18. Psalmista attestante, qui ait. Et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo: qua recte vidua dicitur: quia eius vir pro ea mortem pertulit. Et nunc in cæli penetrabilibus ab eius oculis oculis, quasi in parte alterius regionis vivit.

Iniquus ergo sterilem parit, et vidua benefacere negligit, quia carnis desideriis serviens, curam animæ vitamque contemnit. Tota namque intentione omni studio cogitat, quomodo sine ulla necessitate caro moritura subsistat, et curare animæ vitam despicit, quæ vel in morte vel in beatitudine procul dubio in perpetuum vivit.

Recte autem cùm diceretur. Parit sterilem. protinus adiungitur: Et quæ non parit. Quasdam namque ex Sacra Historia feminas novimus steriles extitisse, et tamen in tempore extremo peperisse. Caro autem non solum sterilis, sed etiã, quæ non parit, dicitur: quia suo sensu bonas cogitationes gignere, nec in ultimis valet. A vigore

enim iam proprio deficit, et tamen adhuc transitoria concupiscere non desistit: jamque à pristino robore lassata, penè ab ipso, quem diligit, mundo repellitur, et tamen adhuc annisu improbo obtinere temporalia conatur. Agere jam perversa non sufficit, sed tamen cogitare, vel quæ non agit, nequaquam desistit.

Recte ergo non solum sterilis, sed etiam non pariens dicitur: quia suo sensu, ut diximus, ad bonæ cogitationis prolem, nec cùm infirmata fuerit, fertur.

Ex quibus, quàm manifesta sit Veritas, sat liquido patet: sed urgenda est acrius, et quoties illa incus, dicendo ad populum, tundenda obveniret, non est parcendum sermone, nec timenda repetitio, quia hoc unum cùm alias, tum hoc agendæ poenitentiae tempore, compimis inculcandû. Convertimini ad me in toto corde vestro, in jejuniis, et sletu et planctu, et scindite corda vestra, et non vestimenta vestra.

Joel. 2.

ET VERO, IN EVNDEM FINEM, ALITER VERITAS ITA POSSET ENUNTIARI.

Ut Vita mortem ordinat, sic Mors vitam.

SENSVS & Ratio est, quod tunc vita mortem dicitur ordinare quando bene est ipsa ordinata: vita Nihil hic dubii

Sed ut bene ordinatur vita, facit imprimis attenta Mortis Consideratio, unde facile est intelligere, quod sicut vita mortem ordinat, sic mors vitam, hoc sensu ut mortis recordatio sit vitæ ordinatio.

Gen. 2.

Certè hoc uno videtur Deus voluisse primum hominem suo in officio continere: In quo: unque die comederis, inquit, morte morieris, id est, morti eris obnoxius; Quod ita quidem homo sibi altè impresserat, ut cùm primum à Serpente moveretur ad esum vetitum, hoc se uno verbo tutatus sit, Ne forte moriamur. Tum verò fraudulentus hostis cùm animadverteret, quantas jam haberet vires in humanis animis, ad vitam rectè ordinandã, ista mortis Cogitatio, caput omnibus machinis illam convellere. Nequaquam, inquit, morte moriemini, qua persuasione facta, mox hominem facile de suo dejecit statu. Ac tum præcipue dicitur miser ille homo peccati poeni-

tudinem sensisse sui, cum Abelem vidit enecatam. Vidit quid esset corpus sine anima, quæ fœdum & horrendum! quid anima sine corpore, quam infœlix & destituta, nisi dum vixisset, felicitati suæ comparandæ vacasset!

Sic humani generis Reparator Dominus, nos totos voluit in ea mortis cogitatione, cùm nos in quovis vitæ momento ita succinctos & paratos voluit, quasi jam jam morituri essemus: nec aliter vitam traheremus, quam ut Gubernator ex puppi, quæ est postrema pars navis, navigium ducit; sic nos à morte vitam regere disceremus, & cùm Apostolo diceremus: Mors in nobis operatur. Ad quæ verba S. Ambrosius: Certè Apostoli more eorum auctoritate dicentis, Ergo mors in nobis operatur. Tum fuse narrans quam obrem sic à morte vita dirigatur & ordinatur. Sæpe, inquit, fallimur visu, et aliter pleræque quàm sunt videmus: fallimur etiam auditu, et ideo non contemnemur illa, quæ videntur, sed quæ non videntur, si nolumus falli. Quando igitur anima nostra nõ fallitur: quando solitè veritatis attingit, nisi quãdo se ab ipso secernit corpore: Et quæ plura prosequitur, quorum sensus est, Quod sicut ad vitã rectè ordinandã oportet rectè de rebus humanis iudicium sibi

Luc. 12.

2. Cor. 4.

L. de bono

mortis e. 3:

forma-